

२०७२ वैशाख १९ शनिवार ०२-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

“मीठे बच्चे— तिमीलाई नाविक (खिवैया) मिल्नुभएको छ यस किनारबाट उस किनारमा लिएर जान, तिम्रो पाउ अब यस पुरानो दुनियाँमा छैन, तिम्रो लंगर उठिसकेको छ ।”

प्रश्न:— जादुगर बाबाको अद्भुत जादुगरी कुनचाहिँ हो जुन अरू कसैले गर्न सक्दैन ?

उत्तर:— कौडीसमान आत्मालाई हीरासमान बनाइदिनु, बागवान बनेर काँडालाई फूल बनाइदिनु— यो बडो अद्भुत जादुगरी हो जो एक जादुगर बाबाले नै गर्नुहुन्छ, अरू कसैले होइन । मनुष्य मात्र पैसा कमाउनको लागि जादुगर कहलाउँछन्, तर बाबाले जस्तो जादु गर्न सक्दैनन् ।

ओम् शान्ति । सारा सृष्टि चक्र वा ड्रामामा बाबा एकै पटक आउनुहुन्छ । अरू कुनै सत्सङ्ग आदिमा यस्तो सम्झँदैन् होला । न ती कथा भन्ने पिता हुन्, न उनीहरू बच्चा हुन् । उनीहरू त वास्तवमा अनुयायी (फलोअर्स) पनि होइनन् । यहाँ त तिमी बच्चा पनि हो, विद्यार्थी पनि हो र अनुयायी पनि हो । बाबाले बच्चाहरूलाई साथमा लिएर जानुहुन्छ । बाबा गएपछि फेरि बच्चा पनि यस फोहोरी दुनियाँबाट आफ्नो फूलसमान दुनियाँमा गएर राज्य गर्नेछन् । यो तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा आउनुपर्छ । यस शरीरभित्र रहने जो आत्मा छ त्यो धेरै खुशी हुन्छ । तिम्रो आत्मा धेरै खुशी हुनुपर्छ । बेहदका बाबा आउनुभएको छ जो सबैका बाबा हुनुहुन्छ, यो पनि केवल तिमी बच्चाहरूलाई समझ छ । बाँकी सारा दुनियाँमा त सबै बेसमझ नै छन् । बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ— रावणले तिमीलाई कति बेसमझ बनाइदिएको छ । बाबा आएर समझदार बनाउनुहुन्छ । सारा विश्वमा राज्य गर्ने लायक, यति समझदार बनाउनुहुन्छ । यो विद्यार्थी जीवन पनि एकै पटक हुन्छ, जब भगवान् आएर पढाउनुहुन्छ । तिम्रो बुद्धिमा यो छ, बाँकी जो आफ्नो घर-व्यवहारमा धेरै फँसेर रहन्छन्, उनीहरूलाई कहिल्यै यो बुद्धिमा आउन सक्दैन— भगवान्ले पढाउनुहुन्छ । उनीहरूलाई त आफ्नो धन्दा नै याद रहन्छ । तिमी बच्चाहरू भगवान्ले हामीलाई पढाउनुहुन्छ भन्ने कुरा जानेर कति हर्षित रहनुपर्छ । अरू त सबै हुन् पाई पैसाका बच्चाहरू, तिमी त भगवान्का बच्चा बनेका छौ, त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई अथाह खुशी रहनुपर्छ । कोही त धेरै हर्षित रहन्छन् । कोही भन्छन्— बाबा हाम्रो मुरली चल्दैन, यो हुन्छ..... । अरे, मुरली कोही मुश्किल कहाँ छ र ! जसरी भक्तिमार्गमा साधु-सन्त आदिसँग कसैले सोध्दछन्— हामी ईश्वरसँग कसरी मिल्न सक्छौ ? तर उनीहरू जान्दैनन् । केवल अंगुलीले इसारा गर्छन्— भगवान्लाई याद गर । बस, खुशी भइहाल्छन् । उहाँ को हुनुहुन्छ— दुनियाँमा कसैले पनि जान्दैन । आफ्ना बाबालाई कसैले पनि जान्दैनन् । यो ड्रामा नै यस्तो बनेको छ, फेरि पनि भुल्नेछन् । यस्तो होइन— तिमीहरू मध्ये सबैले बाबा र रचनालाई जान्दछन् । कहाँ-कहाँ त चलन यस्तो चल्छन्, कुरै नसोध । त्यो नशा नै उड्छ । अहिले मानौं तिमी बच्चाहरूको पाउ पुरानो दुनियाँमा छैन । तिमी जान्दछौ— कलियुगी दुनियाँबाट पाउ उठिसकेको छ, नाउको लंगर उठिसकेको छ । अब हामी गइरहेका छौं, बाबाले हामीलाई कहाँ लिएर जानुहुन्छ यो बुद्धिमा छ किनकि बाबा नाविक पनि हुनुहुन्छ भने बागवान् पनि हुनुहुन्छ । काँडालाई फूल बनाउनुहुन्छ । उहाँ जस्तो बागवान् कोही छैन जसले काँडालाई फूल बनाइदेओस् । यो जादुगरी कुनै कम कहाँ छ र । कौडीतुल्य आत्मालाई हीरातुल्य बनाउनुहुन्छ । आजकल जादुगर धेरै निस्किएका छन्, यो हो ठगहरूको दुनियाँ । बाबा हुनुहुन्छ सद्गुरु । भन्छन् पनि— सद्गुरु अकाल । धेरै धुनसँग भन्छन् । अब यदि स्वयं भन्छन् सद्गुरु एक हुनुहुन्छ, सर्वका

२०७२ वैशाख १९ शनिबार ०२-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन

सद्गति दाता एक हुनुहुन्छ भने फेरि आफूलाई गुरु किन कहलाउँछन् ? न स्वयंले बुझ्छन्, न अरूले केही बुझ्छन् । यस पुरानो दुनियाँमा के नै छ र । बच्चाहरूलाई जब थाहा हुन्छ, बाबाले नयाँ घर बनाइरहनुभएको छ तब को होला जो नयाँ घरसँग घृणा, पुरानो घरसँग प्रीत राखोस् । बुद्धिमा नयाँ घर नै याद रहन्छ । तिमी बेहद बाबाको बच्चा बनेका छौ त्यसैले तिमीलाई स्मृति रहनुपर्छ— बाबाले हाम्रा लागि नयाँ दुनियाँ बनाइरहनुभएको छ । हामी त्यस नयाँ दुनियाँमा जान्छौ । त्यस नयाँ दुनियाँका अनेक नाम छन् । सत्ययुग, हेवन, प्याराडाइज, वैकुण्ठ, आदि तिम्रो बुद्धि अब पुरानो दुनियाँबाट उठिसकेको छ किनकि पुरानो दुनियाँमा दुःख नै दुःख छ । यसको नाम छ नै हेल, काँडाको जंगल, रौरव नर्क, कंसपुरी । यसको अर्थ पनि कसैले जान्दैनन् । पत्थरबुद्धि छन् नि । भारतको हाल हेर के छ । बाबा भन्नुहुन्छ— यस समय सबै पत्थरबुद्धि छन् । सत्ययुगमा सबै हुन्छन् पारसबुद्धि, यथा राजा रानी तथा प्रजा । यहाँ त छ नै प्रजाको प्रजामाथि राज्य यसैले सबैको स्टेम्प (छाप) बनाइरहन्छन् ।

तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा यो याद रहनुपर्छ । उच्चभन्दा उच्च बाबा हुनुहुन्छ । फेरि सेकेन्ड नम्बरमा उच्च को हो ? ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको त कुनै उचाइ नै छैन । शंकरको त वेशभूषा आदि पनि कस्तो बनाइदिएका छन् । भनिदिन्छन्, उनले भाग पिउँछन्, धतुरो खान्छन्.... यो त इन्सल्ट हो नि । यी कुरा हुँदैनन् । यिनीहरूले आफ्नो धर्मलाई नै भुलेका छन् । आफ्ना देवताहरूको लागि के के भनिरहन्छन्, कति बेइज्जत गर्छन् ! तब बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो पनि बेइज्जत, शंकरको, ब्रह्माको पनि बेइज्जत । विष्णुको बेइज्जत हुँदैन । वास्तवमा गुप्तमा उनको पनि गर्छन्, किनकि विष्णु नै राधा-कृष्ण हुन् । अब कृष्ण सानो बच्चा त महात्माभन्दा पनि उच्च भनेर गायन गरिन्छ । यी (ब्रह्मा)ले त पछि संन्यास गर्छन्, ती त साना बच्चा हुन् नै पवित्र । पाप आदि जान्दैनन् । उच्चभन्दा उच्च हुनुहुन्छ शिवबाबा, फेरि पनि बिचराहरूलाई थाहा छैन— प्रजापिता ब्रह्मा कहाँ हुनुपर्ने हो । प्रजापिता ब्रह्मालाई देखाउँछन् पनि शरीरधारी । अजमेरमा उनको मन्दिर छ । दाच्ची जुंगा देखाएका छन् ब्रह्माको, शंकर वा विष्णुलाई यस्तो देखाउँदैनन् । त्यसैले यो बुझ्नुपर्ने कुरा छ । प्रजापिता ब्रह्मा सूक्ष्मवतनमा कसरी हुन्छन्, उनी त यहाँ हुनुपर्ने हो । अहिले ब्रह्माका कति सन्तान छन् ? लेखिएको छ— प्रजापिता ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू यति धेरै छन् भने त अवश्य प्रजापिता ब्रह्मा हुनुपर्छ । चैतन्य छन् भने अवश्य केही गर्छन् होला । के प्रजापिता ब्रह्माले केवल बच्चा मात्र पैदा गर्छन् वा अरू पनि केही गर्छन् । भन्न त आदि देव ब्रह्मा, आदि देवी सरस्वती भन्छन् तर उनीहरूको पार्ट के हो, यो कसैलाई पनि थाहा छैन । रचयिता हुन् भने त अवश्य यहाँ थिए । अवश्य ब्राह्मणहरूलाई शिवबाबाले एडप्ट गरेको हुनुपर्छ । नत्र ब्रह्मा कहाँबाट आए ? यो नयाँ कुरा हो नि । जबसम्म बाबा आउनुहुन्न तबसम्म कसैले जान्न सक्दैन । जसको जुन पार्ट छ त्यही बजाउँछ । बुद्धले के पार्ट बजाए, कहिले आए, आएर के गरे— कसैले जान्दैनन् । तिमी अहिले जान्दछौ । के उनी गुरु हुन्, टीचर हुन् वा पिता हुन् ? होइनन् । सद्गति त दिन सक्दैनन् । उनी त केवल आफ्नो धर्मका रचयिता ठहरिए, गुरु होइनन् । बाबाले बच्चाहरूलाई रचनुहुन्छ । फेरि पढाउनुहुन्छ । बाबा, टिचर, गुरु तीन नै हुनुहुन्छ । अरू कसैलाई कहाँ भन्नुहुन्छ— तिमी पढाऊ । अरू कसैसँग यो ज्ञान छँदै छैन । बेहदका बाबा नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । त्यसैले अवश्य ज्ञान सुनाउनुहुन्छ । बाबाले नै स्वर्गको राज्य-भाग्य दिनुभएको थियो । अहिले फेरि दिइरहनुभएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी फेरि ५ हजार वर्षपछि आएर मिलेका छौ । बच्चाहरूलाई भित्र खुशी छ— जसलाई सारा दुनियाँले खोजिरहेको छ उहाँ

२०७२ वैशाख १९ शनिबार ०२-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन

हामीलाई मिल्नुभएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ— बच्चा तिमी ५ हजार वर्षपछि फेरि आएर मिलेका छौ । बच्चाहरू भन्छन्— हो बाबा, हामी हजुरसँग अनेक पटक मिलेका छौ । कसैले तिमीलाई मारे पिटे पनि भित्र त त्यो खुशी छ नि । शिवबाबा मिलेको याद त छ नि । यादबाट नै कति पाप काटिन्छ । अबलाहरू, बाँधेलीहरूको त पाप अझ धेरै काटिन्छ किनकि उनीहरूले शिवबाबालाई धेरै याद गर्छन् । अत्याचार हुँदा बुद्धि शिवबाबा तर्फ गइहाल्छ । शिवबाबा रक्षा गर्नुहोस् । त्यसैले याद गर्न राम्रो हो नि । सधैं पिटाइ खानुपरे पनि खाऊ, शिवबाबालाई याद गर्छौ नि, यो भलाइ भयो नि । यस्तो पिटाइमा त बलिहार जानुपर्छ । पिटाइ भयो भने याद गर्छन् । भनिन्छ— गंगा जल मुखमा होस्, गंगाको तट होस्, तब प्राण तनबाट निस्कियोस् । तिमीलाई जब पिटाइ हुन्छ, बुद्धिमा अल्फ र बे याद होस् । पुग्यो । बाबा भन्नासाथ वर्सा अवश्य याद आउँछ । यस्तो कोही पनि छैन होला, जसलाई बाबा भन्नासाथ वर्सा याद नआओस् । बाबासँग वर्सा अवश्य याद आउँछ । तिमीलाई पनि शिवबाबाको साथमा वर्सा अवश्य याद आउँछ । उनीहरूले त विकारको लागि तिमीलाई पिटेर शिवबाबाको याद दिलाउँछन् । तिमीले बाबाबाट वर्सा पाउँछौ, पाप काटिन्छ । यो पनि ड्रामामा तिम्रो लागि गुप्त कल्याण छ । जसरी भनिन्छ— लडाईँ कल्याणकारी छ त्यसरी नै यो पिटाइ पनि राम्रो भयो नि ।

आजकल बच्चाहरूको प्रदर्शनी मेलाको सेवामा जोड छ । नव निर्माण प्रदर्शनीका साथसाथै लेखिदेऊ— गेट वे टु हेवन । दुवै शब्द हुनुपर्छ । नयाँ दुनियाँ कसरी स्थापना हुन्छ, त्यसको प्रदर्शनी भएमा मनुष्यलाई सुनेर खुशी हुन्छ । नयाँ दुनियाँ कसरी स्थापना हुन्छ, त्यसको लागि यो चित्र बनाइएको छ । आएर हेर्नुहोस् । गेट वे टु न्यु वर्ल्ड, यो शब्द पनि ठीक छ । यो जुन लडाईँ छ यसद्वारा गेटहरू खुल्नेछन् । गीतामा पनि छ भगवान् आउनुभएको थियो, आएर राजयोग सिकाउनुभएको थियो । मनुष्यबाट देवता बनाउनुभएको थियो भने अवश्य नयाँ दुनियाँ स्थापना भएको हुनुपर्ने हो । मनुष्यले कति कोसिस गर्छन् चन्द्रमामा जान । देख्छन्— धर्ती नै धर्ती छ । मनुष्य केही पनि देखिदैन । यति सुनाउँछन् । यसबाट फाइदा नै के ! अहिले तिमी वास्तविक साइलेन्समा जान्छौ नि । अशरीरी बन्छौ । त्यो हो शान्तिको दुनियाँ । तिमी मृत्यु चाहन्छौ, शरीर छोडेर जान चाहन्छौ । बाबालाई पनि मृत्युको लागि नै बोलाउँछौ— आएर आफूसँग मुक्ति-जीवनमुक्तिमा लिएर जानुहोस् । तर कहाँ बुझ्छन् र, पतित-पावन आउनु भनेको कालको काललाई बोलाएजस्तै हो । अहिले तिमीले बुझ्दछौ— बाबा आउनुभएको छ, भन्नुहुन्छ— घर चल, अनि हामी घर जान्छौ । बुद्धिले काम गर्छ नि । यहाँ धेरै बच्चा होलान् जसको बुद्धिधन्दा आदितर्फ दौडिँदो हो । फलानो बिरामी छ, के भयो होला । अनेक प्रकारका संकल्प आउँछन् । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी यहाँ बसेका छौ, आत्माको बुद्धि बाबा र वर्सातर्फ रहोस् । आत्माले नै याद गर्छ नि । मानौं कसैको बच्चा लन्डनमा छ, समाचार आयो, बिरामी छ । बुद्धि गइहाल्छ । फेरि ज्ञान बुद्धिमा बस्न सक्दैन । यहाँ बस्दा-बस्दै बुद्धिमा उनको याद आइरहन्छ । कसैको पति बिरामी भए भने स्त्रीभित्र उथल-पुथल हुन्छ । बुद्धि जान्छ नि । त्यस्तै तिमीले पनि यहाँ बसेर सबै कुरा गर्दा-गर्दै शिवबाबालाई याद गरिराख । त्यो पनि अहो सौभाग्य । जसरी उनीहरू पतिलाई अथवा गुरुलाई याद गर्छन्, तिमीले बाबालाई याद गर । तिमीले आफ्नो एक मिनेट पनि खेर फाल्नु हुँदैन । बाबालाई जति याद गर्छौ त्यति नै सेवा गर्दा पनि बाबाको नै याद आउँछ । बाबाले भन्नुभएको छ— मेरा भक्तहरूलाई सम्झाऊ । यो कसले भन्यो ? शिवबाबाले । कृष्णका भक्तलाई के सम्झाउँछौ ? उनीहरूलाई भन— कृष्णले नयाँ दुनियाँ स्थापना गरिरहनुभएको छ । मान्छन् ? रचयिता त परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ,

२०७२ वैशाख १९ शनिबार ०२-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन कृष्ण कहाँ हुन् र । परमपिता परमात्माले नै पुरानो दुनियाँलाई नयाँ बनाइरहनुभएको छ, यो मान्छन् पनि । नयाँबाट पुरानो, पुरानोबाट फेरि नयाँ हुन्छ । केवल समय धेरै दिनाले मनुष्य घोर अँध्यारोमा छन् । तिम्रो लागि त अहिले हातमा वैकुण्ठ छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउन आएको छु । बन्छौ ? वाह, किन नबन्ने ! ठीक छ, मलाई याद गर, पवित्र बन । यादद्वारा नै पाप भस्म हुन्छ । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— विकर्मको बोझ आत्मामा छ, न कि शरीरमा । यदि शरीरमा बोझ हुन्थ्यो भने त जब शरीरलाई जलाइन्छ तब त्यसका साथै पाप पनि जल्नुपर्ने । आत्मा त छ नै अविनाशी, त्यसमा केवल खाद पर्छ । जसलाई निकाल्नको लागि बाबा एउटै युक्ति बताउनुहुन्छ— याद गर । पतितबाट पावन बन्ने युक्ति कति राम्रो छ । मन्दिर बनाउने, शिवको पूजा गर्ने पनि भक्त हुन् नि । पुजारीलाई कहिल्यै पूज्य भन्न सकिँदैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) जसलाई सारा दुनियाँले खोजिरहेको छ, उहाँ बाबा हामीलाई मिल्नुभएको छ— यसै खुशीमा रहनु छ । यादद्वारा नै पाप काटिन्छ, त्यसैले कुनै पनि परिस्थितिमा बाबा र वर्सालाई याद गर्नु छ । एक मिनेट पनि आफ्नो समय खेर फाल्नु छैन ।
- २) यस पुरानो दुनियाँबाट बुद्धिको लंगर उठाइदिनु छ । बाबाले हाम्रो लागि नयाँ घर बनाइरहनुभएको छ, यो हो रौरव नर्क, कंसपुरी । हामी जान्छौं वैकुण्ठपुरीमा । सदा यसै स्मृतिमा रहनु छ ।

वरदानः— सबै खजानालाई आफूप्रति र अरूप्रति प्रयोग गर्नेवाला अखण्ड महादानी भव

जसरी बाबाको भण्डारा सदा चलिरहन्छ, सधैं दिनुहुन्छ, त्यस्तै तिम्रो पनि अखण्ड लंगर चलिरहोस् किनकि तिम्रो पासमा ज्ञानको, शक्तिहरूको, खुशीको भरपूर भण्डार छ । यसलाई साथमा राख्न वा प्रयोग गर्नमा कुनै खतरा छैन । यो भण्डारा खुलिरह्यो भने चोर आउँदैन । बन्द रह्यो भने चोर आउनेछ । त्यसैले सधैं आफ्ना लागि मिलेको खजानालाई हेर र आफूप्रति र अरूप्रति प्रयोग गर तब अखण्ड महादानी बन्नेछौ ।

स्लोगनः— सुनेको कुरालाई मनन गर, मनन गर्नाले नै शक्तिशाली बन्नेछौ ।

✽ **शब्दार्थः—** लंगर— नाउलाई रोक्न प्रयोग गरिने फलामको औजार, सिक्ख परम्परामा निरन्तर दिनरात भोजन बाँड्ने चलन